

ΕΤΟΣ 71ο

25 Ιουνίου 2023

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3656)

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καί τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα προέρχεται ἀπό τήν πρός Ρωμαιοὺς ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἡ περικοπή μας ἀρχίζει μέ τήν ἀναφορά τοῦ Παύλου στήν ἐν Χριστῷ δικαίωση τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐκπηγάζει ἀπό τήν σταυρική Θυσία καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Δικαίωση εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία ἀπαλλάσσεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τίς ἀμαρτίες του καί καθίσταται δίκαιος, δηλαδή ἀρεστός, εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός «παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. 4,25). Ἄρα δικαίωση, ὡς ἀγιογραφικός καί θεολογικός ὅρος, σημαίνει τήν σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τήν ἔνωσή του μέ τόν Χριστό διά τῆς πίστεως.

Ἄλλωστε ἡ δικαίωση, ἡ σωτηρία, εἶναι ἐνέργεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία συνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ζωντανή πίστη, ὡς ἔκφραση ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης πρός τόν Θεό.

Πίστη στόν Χριστό

Καί πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει ὁ πιστός στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Αὐτόν πού ἀπέστειλε ὁ Πατέρας γιά νά σώσει τόν κόσμον. Σημαίνει ὅτι ἀποδέχεται τούς λόγους Του ὡς «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» (Ἰωάν. 6,68), ὅτι διακινδυνεύει τό πᾶν γιά τήν Βασιλεία Του, ὅτι δέχεται νά χάσει τά πάντα γιά νά κερδίσει τόν Χριστό. Πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό σημαίνει νά γνωρίσουμε «τήν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεός ἐν ἡμῖν» καί νά ὁμολογήσουμε ὅτι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί» (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Διά τῆς πίστεως καθιστάμεθα ἱκανοί νά ζήσουμε τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ καί νά γίνουμε κοινωνοί τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τόν Θεό

Ἀδελφοί, δικαιοθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἑστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ κατασχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθάνειται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Ἡ ἐν Χριστῷ εἰρήνη

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τὴν ἐπενέργεια τῆς ἐν Χριστῷ δικαιοσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν παρουσία τῆς εἰρήνης στὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Ἡ εἰρήνη ἔχει σχέση μέ τὴν ἀρμονικὴ λειτουργία ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, πού ὅμως μέ τὴν ἀμαρτία διαταράχθηκαν καὶ διέσπασαν τὴν ἐνότητα τῆς ὑπάρξεως. Καί τοῦτο, διότι ἡ ἀμαρτία, ὡς «φρόνημα σαρκός» (Ρωμ. 8,7) καί ὡς «φιλία τοῦ κόσμου» (Ἰακ. 4,4), προκάλεσε καί ἐξακολουθεῖ νά προκαλεῖ τόν χωρισμό, τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Ἡ ἐκ νέου ἀπόκτηση τῆς εἰρήνης στόν ἄνθρωπο συντελεῖται μέ τὴν προσωπικὴ κοινωνία του μέ τόν Χριστό, πού μᾶς φανέρωσε τόν τρόπο καί τό ἦθος τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Μέ τὴν ἀγάπη Του ὁ Χριστός μᾶς πείθει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργίας μας. Καί ἔτσι ὁ πιστός ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στενά ὅρια τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ὕπαρξή του εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ· καί ὅτι φέρει ἐντός του τὴν εἰκόνα Ἐκείνου πού εἰρηνοποίησε «διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» (Κολ. 1,20) τὰ ἐπίγεια καί τὰ οὐράνια. Ὡς

Ἐπισκεφεῖτε τό ἠλεκτρονικὸ ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: www.apostoliki-diakonia.com.gr

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ, λοιπόν, δικαιοθήκαμε χάρις στήν πίστη, ἀποκαταστάθηκαν καί οἱ σχέσεις μας μέ τόν Θεό, μέσω τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπό τόν ὁποῖο, χάρις στήν πίστη, ὀδηγηθήκαμε σ' αὐτήν τήν κατάσταση τῆς χάριτος, στήν ὁποία βρισκόμαστε, καί καυχιόμαστε γιά τήν ἐλπίδα νά μετάσχουμε στή δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί δέν καυχιόμαστε μόνο γι' αὐτήν, ἀλλά καυχιόμαστε καί γιά τίς θλίψεις μας, ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι ἡ θλίψη ἀσκεῖ τήν ὑπομονή, ἡ ὑπομονή ἀσκεῖ τόν χαρακτήρα, ὁ χαρακτήρας ἀσκεῖ τήν ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα δέν ἀπογοητεύει, ἐπειδή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πλημύρισε τίς καρδιές μας μέ τό ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο μᾶς δόθηκε. Γιατί, ἐνῶ ἡμασταν ἀκόμα πνευματικά ἀσθενεῖς, ὁ Χριστός πέθανε γιά μᾶς τούς ἀσεβεῖς (τούς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ) στόν συγκεκριμένο χρόνο. Δύσκολα ἀποφασίζει κανεῖς νά πεθάνει χάριν τοῦ δικαίου (τοῦ σωθέντος), ἐνῶ χάριν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ἴσως τολμήσει κανεῖς νά πεθάνει. Ὁ Θεός ὅμως ἐκφράζει τήν ἀγάπη του γιά ἐμᾶς μέ τό γεγονός ὅτι, ἐνῶ ἡμασταν ἀκόμα ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστός πέθανε γιά ἐμᾶς. Πολύ περισσότερο, λοιπόν, τώρα πού ἔχουμε δικαιωθεῖ μέ τό αἷμα του, θά σωθοῦμε μέ τή βοήθειά του, ἀπό τή μέλλουσα ὀργή. Γιατί, ἀφοῦ, ἐνῶ ἡμασταν ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τόν Θεό μέσω τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολύ περισσότερο, συμφιλιωμένοι, θά σωθοῦμε ὅταν συμμετέχουμε στήν ἐνδοξη ζωή του ἐν οὐρανοῖς.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἐκ τούτου, ὀδηγεῖται ἀπό τήν ὑπαρξη στήν συνύπαρξη· στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης μέ τόν Θεό καί τούς συνανθρώπους.

Ἡ εἰρήνη ἐνώνει τά πολλά σέ ἕνα, ἐνώ μέ τήν ἀπουσία της διαιρεῖται καί τό ἕνα σέ πολλά. Ἐφόσον ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται σέ ὅλες τίς διαστάσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ζώντας αὐτήν ἀκριβῶς τήν εἰρήνην, ὁ πιστός εἰρηνεύει μέ ὁλόκληρο τόν κόσμο. «Εἰρηνεύσον ἐν σεαυτῷ», λέγει ὁ ὄσιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, «καί εἰρηνεύσει σοι ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ».

Ἡ καύχηση στίς δοκιμασίες

Ὁ πιστός, καθῶς ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος, καυχᾶται ὄχι μόνο γιά τήν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς του στήν δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί γιά τίς ποικίλες δοκιμασίες καί θλίψεις, γιατί οἱ δοκιμασίες συντελοῦν στήν ἀνοδική πορεία τοῦ ἀνθρώπου. «Ἄρον τούς πειρασμούς καί οὐδεῖς ὁ σφζόμενος», ἔλεγε ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά θλίβεται ἀπό τόν συνάνθρωπο καί νά πονάει. Ὅμως, ἡ κοινωνία του μέ τόν Χριστό τόν βοηθᾶ νά μή στενεύει τόν χώρο τῆς καρδιάς του (στενο-χωρία). Δηλαδή νά μή παύει νά συμπαθεῖ καί νά ἀγαπᾶ τόν συνάνθρωπο πού προκαλεῖ τήν θλίψη. Ἐτσι ὁ πιστός ὀδηγεῖται στήν ὑπομονή, στόν δοκιμα-

25 Ιουνίου 2023: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀπόδοσις τοῦ Γενεσίου τοῦ Προδρόμου. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος († 304).

Ὅρεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.

Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Ρωμ. ε' 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. στ' 22-33.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἰουλίου, Δ' Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. η' 5-13.

σμένο χαρακτήρα καί στήν ἐλπίδα. Ἡ ὁποία ἐλπίδα, ὡς δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπογοητεύσει τόν ἄνθρωπο. Τόν χαριτώνει μέ μία μόνιμη αἰσιοδοξία πού προέρχεται ἀπό τήν ζωντανή πίστη. Καί, τέλος, γιά ὅλα αὐτά μαρτυρεῖ, ἐπιβεβαιώνει, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία τό Ἅγιο Πνεῦμα πού μᾶς δόθηκε, γέμισε καί ξεχείλισε τίς καρδιές μας.

Ἄρχιμ. Ν. Κ.

ΟΜΟΤ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Β' ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 352)

Τό ἔργο αὐτό τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Χρήστου Βούλγαρη, καλύπτει ἓνα μεγάλο κενό, ὄχι μόνο στήν ἐλληνική, ἀλλά καί στή διεθνή βιβλιογραφία, καθὼς λίγοι καινοδιαθηκολόγοι πραγματεύτηκαν μέ ἐπιστημονικό τρόπο τή δράση τῶν Δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἦτοι τῶν αὐτηκόων μαρτύρων τοῦ κηρύγματος τοῦ Θεανθρώπου, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβαν καί τήν ἀποστολή τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτό ὀνομάσθησαν Ἀπόστολοι. Ἕνα μνημειῶδες μελέτημα περί τῶν πρώτων ἡρωικῶν χρόνων τῆς Ἐκκλησίας μέ πλούσια ἱστορικά καί βιβλιογραφικά στοιχεῖα.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr